

HEIMURINN

Az Istenek Üllőjén

Roff a lassan szítáló ködbe bámult.

Nem jó hely ez. Se élni, se meghalni.

Amíg a szem ellátott, fűrészfogas sziklák vicsorogtak az égre, s a Vének Országútja fölött már ott tornyosult az Istenek Üllője. Állítólag annak idején maguk az istenek is itt éltek, ebben a pókhálóként tapadó, nyirkos párában. A Mennydörgő, a Sötét Hírnök, az Agancsos Úr, a Fátylas Hölgy... mind.

Azért olyan kemény és hideg a szívük.

A sziklazugból, ahol éjszakára meghúzták magukat, nyíllövésnyire sem lehetett ellátni. Köd ülte meg a vidéket, szemet és fület egyaránt becsapva, s az alant gomolygó pára lassacskán elkeveredett az irdatlan kőszalak lándzsahegyein fönnakadt felhőkkel.

A némán gubbasztó sziklák közt neszezett valami, de, hogy micsoda, azt még a csúf félvér sem tudta megmondani. A hallása bármelyik emberénél jobb volt, de ezek közt a hegyek közt sokszor még ő is elveszettnek érezte magát.

Egyik átkozott völgy épp olyan, mint a másik! Csupa kő, kiszáradt vízmosás, ősrégi, elhagyott barlang, ahol ki tudja, mik rejtőznek!

Az Istenek Üllője. A sagák szerint először itt bányásztak vasat az istenek. Ide ereszkedtek alá az Égig Érő Hegyek ormai közül, ahol első teremtményeiket, az óriásokat formázták meg, s ahol oly hideg volt, hogy melegséget már nem tudtak a szívükbe lehelni. Itt laknak a régi világ elfeledett teremtményei, és itt rejtőznek a barbár utthagrdtok emberevő klánjai is...

Bármerre is nézett, itt mintha mindenhol ősi, hihetetlen történetek emlékeit látta volna. Roff imádta ezeket – gyerekkorában sokszor csak az ilyen sagákban lelte örömét. Sőt, állítólag már maga az is kalandos történetbe illett volna, ahogyan ő a világra jött.

A rossznyelvek szerint úgy találtak rá az erdőben; cseregyerek volt, akit az erdei nép hagyott hátra. Elég volt egy pillantást vetni rútv, ragyaverte ábrázatára és borostyánszín szeméire, hogy akármelyik jóérezésű svenkar megborzongjon. A nők vele riogatták gyermekeiket, a férfiak, ha csak meglátták, már a baltájukra fogtak...

Trollvér folyik ennek az ereiben, úgy ám! – szokták mondogatni, aztán a harmadik-negyedik tülök méhser után még hajmeresztőbb történeteket mesélnek róla. Hogy rémségekre vadászik a legsötétebb erdők mélyén, és, hogy az anyja, aki egyébként híres pajzshajadon volt, valami sötét dologgal kötött alkut, hogy vénségére, kiszáradt méhével fiút szülhessen – még, ha csak ilyen torz fattyút is – férjének. De hiába, mert ennek a torzszülöttnek egy *jarl* sem adott karperecet!

Pedig míg ide nem keveredtem, tényleg csak állatokra vadásztam!

De most... ki tudja...

Mundewaldból, ahol múlt éjjel az odewaldi *jarl* csarnokába igyekvő útitársaival együtt megszállt, egy újszülött csecsemőt ragadott el... *valami*.

Lovon járt, kopók kísérték, rekedt kürtszó jelezte jöttét. De sem ő, sem a lova, sem a kutyái nem éltek már. Nylanddal, aki egy ideje már Roff társa volt, és akinek több erő szorult a karjába, mint a koponyájába, sikerült leterítsék az egyik vadászkopót – így derült ki, hogy az már rég döglött, férges tetem volt csupán.

Mégis futott, kaffogott, és átharapta volna a torkunkat!

A mundewaldiak szerint a gyermekért egy isten jött el, aki valaha odafönt élt, az Égig Érő Hegyeken. Ott, ahol annak idején az óriások születtek. Ahol ember meg nem maradhat, mert a szörnyű hidegben még a vér is belefagy az ereibe.

És mi most pont oda tartunk. Hogy megkeressük és hazavigyük a gyermeket, ha még él – vagy bosszút álljunk érte, ha már nem.

Igazi hőstett. Sagába illő.

Kár, hogy sehol egy szkald, aki megénekelhetné!

A társai ott aludtak körülötte, míg ő örködött. Furcsa szemeivel látott a sötétben, de ezt még Eriknek, legrégebbi útítársának sem árulta el. Mert lehet, hogy fegyvertársai a csúfsága ellenére is elfogadják, de azt, ha valaki lát a sötétben... Azt már egyetlen svenkar sem szívelheti.

Bár, mondjuk, ha szeretném vedelni a sört meg gurítani a kockát, Erik is biztosan jobb szívvel viseltetne irántam!

Egyedül talán Sigtrygg, aki maga is félvér volt – félig svenkar, félig rénszarvaspásztor számi – értette őt meg. Ő viszont nem állhatott volna Roff és a hőzöngő svenkarok közé, ha úgy alakul, hogy a dolgok véletlenül eldurvulnak valahol. Nem, ehhez Erik fellépése és neve kellett.

Nagyon jó! Az egyetlen, aki kicsit is olyan, mint én, még csak nem is az isteneket tiszteli, hanem a természet meg az ősök szellemeit!

Gyorsan rontásúzó jelet rajzolt a szíve fölé, és kiköpött.

Ilyen helyen szellemekre még gondolni sem bölcs dolog!

Egy ideig könnyű volt a lovas és a kopók nyomát követni, bár azt még Roff, a vadász sem értette, amazoknak hogyan sikerült ilyen nyaktörő iramban felkapaszkodni ezekre a hegyekre.

Seiðr... Boszorkányság...

Ő is inszakasztó tempót diktált, de alkonyat után már nem mertek továbbmenni. Ebben a sziklazugban húzták hát meg magukat, és várták, hogy reggelre ritkuljon a pára, és továbbindulhassanak.

Valami mozgott a ködben. Roff inkább csak sejtette, mint látta vagy hallotta. Egyszer még a szagát is sikerült elcsípnie, és érezte, ahogy feláll tőle a hátán a szőr. Volt ebben a szagban valami emberszerű... is. Meg valami más, ami a nyirkos mohára meg a hideg vasra emlékeztette.

S míg a többiek aludtak, ő ott kuporgott némán, ölében az íjával meg a baltájával, tekintetét a ködbe fúrva, és érezte, hogy azt a *valamit* a sötétséggel együtt csak a halványan pislákoló tábortűz tartja távol.

Aztán csak szürkülni kezdett az ég alja, és a lassacskán megélénkülő szél felkavarta a ködöt. Alig nyíllövésnyire a sziklapárkánytól hatalmas lábnyom éktelenkedett az egyik sziklán. Roff tudta, hogy a napfényben úgyszólván pillanatok alatt felszárad majd, de a hideg és a nedvesség egy darabig még őrizte a vaskos talp lenyomatát.

Akkora volt, mint egy felnőtt ember törzse, s mellette jókora, lerágott csontok hevertek. Talán egy szarvaséi. Csakhogy Roff vadász volt, és tudta, hogy amazok nem állat csontjai. Vagy, ha mégis, akkor olyan állatot ő még sohasem látott.

És ma még magasabbra mászunk – gondolta komoran. – Pedig vannak helyek, ahová közönséges embernek nem lenne szabad betennie a lábát.

Csakhogy sem ő, sem a társai nem voltak közönséges emberek. És bizony meglehet, hogy egy napon valóban sagák szólnak majd róluk is!

Ha meg nem...

Akkor lehet, hogy ők is lerágott csontként végzik az egyik fénytelen szurdok mélyén.

Hiába... nem jó hely ez! Sem élni, sem meghalni.

Roff nagyot szippantott a hideg, hajnali levegőből, megpiszkálta a tüzet, és szorosabbra húzta magán a vastag medveszőr köpenyt.

Aztán csak ült, és a szitáló ködöt bámulta.